

Makers Poppaes dood hebben iets bijzonders in de vingers

De Dood van Poppaea
door Huba de Graaff.

Gezien: 18 november in de Rotterdamse Schouwburg. Nog te zien tot en met 2 december.

★★★★☆

HANS VAN DAM
ROTTERDAM

Dodelijk gewond hangt de hoogzwangere Poppaea (Caroline Cartens) achterover op de moderne witlederen bank. „Mijn buik, jij schopt mijn buik van binnen stuk.”

Melancholische celloklanken maken haar sterven voelbaar. Keizer Nero (Hans Dagelet) heeft zojuist zijn vrouw in elkaar geschopt: ze weigert haar zwangere buik in het openbaar te tonen.

Nero wil hiermee zijn viriliteit bewijzen om het volk rustig te houden.

Beide karakters zijn uit op absolute macht, alleen heeft Poppaea met het jonge leven in haar buik nog een laatste besef van onschuld. Dit wordt gedurfd gesymboliseerd doordat Cartens de sterren van de hemel zingt, terwijl Dagelet op detonerende wijze zijn klanken toevoegt.

Met de dramatische dood van Poppaea is het stuk net over de helft en moet het beste, de derde akte, nog beginnen.

Dit bijzondere muziekproject is even origineel, complex als zorgvuldig uitgevoerd. Fraai is de zuil met vier witgestileerde luidsprekers waarop monden geprojecteerd worden.

Het complete orkest staat op band, maar is in projectie aanwezig en reageert op de handeling.

Alles klinkt om door een ringetje te halen.

De compositie van Huba de Graaff is ouderwets postmodern, maar blijft intrigerend en maakt beide karakters uitstekend invoelbaar.

Door de moderne vormgeving en het libretto levert dit klassieke drama ook nog eens actueel politiek commentaar.

De makers hebben een veelbelovende totaaltheaterpotentie, waarbij wellicht de schaal nog opgevoerd moet worden om het werkelijk te laten verpletteren.

Aangetoond is dat ze iets bijzonders in de vingers hebben.